Mircea Coman
Grădina Yasminei

Dimineaţa aceea nu anunţa nimic. Iarba era plină de rouă rece, umezindu-mi tălpile goale. Soarele se ridica încet de după spinarea împădurită a dealului. Ţuff fâlfâia din coadă, înainte-mi. Apoi a trecut şerpuind de scândura aia din gard, dată niţel către stânga, atârnând numai în cuiul ruginit de sus, cel cu capul strâmbat de o lovire nepricepută. Îl auzeam lătrând undeva pe drumeag şi m-am grăbit să-l ajung, năvălind pe portiţă. Nu l-am zărit. Continuam doar să-l aud. Mă chema, şi-i desluşeam în glas nerăbdarea. Când a tăcut, am încremenit, scrutând liziera.

L-am auzit iar, neaşteptat, în spatele meu. Lătra pe loc. O luasem greşit. Trebuia să mă-ntorc. L-am urmat în curte şi el iar a ţâşnit pe lângă scândura aceea. L-am auzit din nou dincolo de gard. M-am pus de-a buşilea, udându-mi de rouă genunchii şi palmele şi mi-am strecurat capul prin deschizătură. Am nimerit uimit în umbra unei mari scorburi. De undeva din faţă, abia răzbătea o geană de lumină. Am scos capul. Dincolo de gard, niciun copac.

Din gura scorburii, mi-am strigat câinele:

— Ţuff! Ţuuuff!

M-a-ncurajat, lătrându-mă de undeva, nu ştiam de unde. Mi-am luat inima-n dinţi şi am înaintat, înghiţit de umbră, căutând lumina ce se-ntrezărea înainte.

Apoi a fost iarăşi zi. Privind peste umăr înapoi, fără să mă ridic, am văzut că ieşisem din trunchiul unui arbor pe jumătate uscat. Îmi părea uriaş. Înaintea mea se desfăşura o grădină. Imensă. Dar nu semăna deloc cu parcul acela de la oraş, unde mă plimbasem la-nceputul verii cu mama şi cu tata, înainte ca el să ia trenul de Bucureşti. Tufele nu erau îngrijite, nu erau tunse, îmi amintesc foarte bine asta… Nu semăna însă nici cu pădurea din spatele curţii noastre.

Atunci l-am zărit pe Ţuff. Se răsfăţa sub mângâierea unei fetiţe bălaie. Ea purta o rochie ponosită, prea largă, umbra unei haine pline cândva de strălucire. Ţuff o cunoştea… M-a zărit. I-am citit în ochi uimire şi puţină teamă. Apoi Ţuff a venit către mine, zbânţuind din

coadă. Fetiţa mi-a zâmbit. I-am zâmbit şi eu, şi-n clipa următoare eram prieteni buni.

Am alergat prin grădină, ascunzându-ne unul de altul printre rugi de trandafiri sălbăticiţi, printre smocuri ciufulite de azalee. Ţuff ne ajuta de fiecare dată să ne regăsim. Grădina era plină de râsete zglobii şi de lătrături vesele.

Obosisem. Ne-am aşezat pe ghizdul de piatră al unei fântâni cucerite de ierburi.

— Cum te cheamă? am întrebat-o.

— Yasmina. Dar pe tine?

— Ionuţ.

— Nu te-am mai văzut pe-aici, i-am zis.

— Nici eu pe tine.

Apoi am zâmbit amândoi, iar Ţuff a lătrat vesel, crezând că vrem iar să ne jucăm.

— Stai în oraş? am întrebat eu.

— Care oraş? făcu ea uimită. Aici nu-i niciun oraş. Doar grădina asta. Şi castelul…

— Castelul? fu rândul meu să rămân uimit.

— Da, castelul. Unde locuiesc eu şi bunica mea.

— Bunica ta? De ce stai la bunica ta? Tatăl tău e plecat pe front?

— Pe front?

— Ştii tu, la luptă…

Peste faţa ei a trecut un nor.

— Tatăl meu a murit…

— Cum? La război?

— Nu ştiu. Eram prea mică atunci.

— Şi mama ta?

Chipul Yasminei s-a-ntunecat de tot.

— Bunica a alungat-o, după moartea tatii…

— A alungat-o?

Yasmina şi-a plecat în pământ privirea.

— Mama e vrăjitoare…

— Vrăjitoare?

— Dar nu e vrăjitoare rea!… Îmi vorbeşte în vis, în fiecare

noapte.

Apoi, cu mândrie, adăugă:

— Ea mi-a dat asta!… Şi-mi arătă o nuieluşă de alun.

— A… făcui dezamăgit. Nuieluşa…

— Nuieluşă? Nici vorbă! E o baghetă. O baghetă fermecată, făcu ea misterios. Să-ţi arăt!

Se gândi o clipă, încruntându-şi fruntea sub zulufii auriţi. Apoi se lumină:

— Am să-ţi dăruiesc un măr! Vrei?

— Vreau, i-am zis.

— Din cel roşu e bun? mă chestionă ea.

— Bun.

Apoi se încruntă iar, murmurând concentrată ceva ne-nţeles şi făcu un semn viguros cu nuieluşa. Adică bagheta… Într-o clipă am simţit uimit ceva rotund în buzunarul larg al pantalonilor mei scurţi, cu bretele. Abia am scos mărul. Era cel mai frumos pe care l-am văzut. L-am muşcat nerăbdător. Doamne, ce gust! Mi-l amintesc şi acum, după atâţia ani…

În vreme ce muşcam pe rând din fruct, mi-a povestit că bunica ei era tare rea, şi o punea să facă tot felul de treburi istovitoare.

— Yasmina, tu eşti Cenuşăreasa… am încercat eu, amintindu-mi de una din poveştile bunicului.

— Cenuşăreasa? Cine-i Cenuşăreasa…

I-am spus povestea. Cum m-am priceput.

— Ce frumos! mi-a zis la sfârşit.

Iar eu am fost atât de bucuros încât am îndrăznit:

— Hai la mine, să ne dea mama dulceaţă de zmeură!

— Dulceaţă? făcu ea, sărind în picioare. N-am mâncat niciodată dulceaţă!

Ţuff ne-a condus la copacul scorburos. Singuri nu l-am fi găsit. Atunci s-a petrecut totul. Pe neaşteptate…

Ţuff s-a pornit să latre alarmat, repezindu-se-n întunericul trunchiului. M-am luat după el. Pentru câteva clipe, cerul s-a umplut de un şuierat ascuţit, apoi de o vibraţie şi-un vuiet care făceau pământul să tremure. Yasmina a rămas afară, speriată. Când s-a auzit trăsnetul,

eram încă în scorbură.

Ieşit la lumină, am aflat curtea răvăşită, casa o ruină fumegând. Ţuff sângera, scoţând ultimele scâncete. Pe deal, înfiptă-n carnea pădurii, ardea cu vâlvătăi coada unui bombardier.

Ani mai târziu, aveam să-nţeleg. Lovit, avionul în flăcări deşertase cala de bombe chiar peste casa noastră, ucigând pe mama. Apoi se prăbuşise-n pădure…

Tata nu s-a mai întors de pe front… Până la majorat, am locuit la bunica.

…Tot mai rar, mergeam uneori la noi, în secret. Căutam, scrutând curtea cucerită de bălării. Dar n-am mai găsit calea. Ţuff sigur ar fi putut s-o găsească. Numai că el lătra acum prin rai, aşteptându-mă. Să pornim iar în căutarea Yasminei. Şi a grădinii sale…